Najvyšší súd **6 Cdo 134/2011**

Slovenskej republiky

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletého **Š. H.,** nar. X., bytom u matky, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Žiline, dieťa rodičov matky M. N., bývajúcej v Ž. a otca D. H., bývajúceho v K., **o úpravu práv a povinností rodičov k mal. dieťaťu,** vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 21 P 283/2010, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 15. decembra 2010 sp. zn. 6 CoP 24/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie otca **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina rozsudkom zo 7. októbra 2010 zveril maloletého Š. H., nar. X. do osobnej starostlivosti matke. Otcovi uložil povinnosť platiť na maloletého výživné v sume 400 eur mesačne s účinnosťou od 1.11.2009, ktoré bude poukazovať k rukám matky vždy do 15. dňa v mesiaci vopred. Nedoplatok na výživnom za obdobie od 1.11.2009 do vyhlásenia rozsudku v sume 3 360 eur otcovi uložil splatiť matke v štyroch splátkach po 840 eur k dátumu 31.3.2011, 30.6.2011, 30.9.2011, 31.12.2011 pod následkom straty výhody splátok. Vo zvyšku návrh matky zamietol. V súvislosti s určením výživného v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že stanovená výška výživného zodpovedá schopnostiam a možnostiam otca a odôvodneným potrebám maloletého dieťaťa. Výživné určil, vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania, spätne od 1. novembra 2009 (čas, odkedy účastníci prestali bývať v spoločnej domácnosti a odkedy spoločne nehospodárili). Zameškané výživné vyčíslil po započítaní sumy 120 eur mesačne, ktoré otec poukazoval z titulu výživného k rukám matky,

sumou 3360 eur, pričom toto výživné povolil otcovi splatiť v štyroch splátkach. Pokiaľ matka žiadala určiť výživné v sume 500 eur, v tejto časti jej návrh zamietol.

Krajský súd v Žiline rozsudkom z 15. decembra 2010 sp. zn. 6 CoP 24/2010 rozsudok okresného súdu vo výroku o povinnosti otca platiť výživné na maloletého Š. zmenil tak, že otcovi uložil povinnosť platiť na maloletého výživné v sume 400 eur mesačne s účinnosťou od 1.11.2009 s tým, že čiastku 200 eur je otec povinný platiť vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky a čiastka 200 eur je určená na tvorbu úspor. Matke uložil povinnosť zriadiť v prospech maloletého dieťaťa osobitný účet a otcovi oznámiť číslo účtu a peňažný ústav, všetko v lehote do 10 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Nedoplatok na výživnom za obdobie od 1.11.2009 do 31.10.2010 v sume 3 360 eur uložil otcovi splatiť matke v čiastke 960 eur do 31.3.2011 a časť nedoplatku na výživnom v sume 2 400 eur uložil otcovi zaplatiť na osobitný účet v troch splátkach po 800 eur splatných k 30.6.2011, 30.9.2011 a k 31.12.2011, všetko pod následkom straty výhody splátok a rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozsudku uviedol, že okresný súd, pokiaľ ide o posúdenie výšky vyživovacej povinnosti otca, v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti dôležité pre posúdenie veci, zo skutkových zistení vyvodil správne právne závery a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., na ktoré v jednotlivostiach odkázal. Keďže dospel k záveru, že na zabezpečenie bežných potrieb dieťaťa postačuje najmä s ohľadom na jeho vek suma 200 eur mesačne, zvyšnú časť otcom plateného výživného je dôvodné poukazovať na osobitný účet za účelom vytvárania úspor v zmysle § 63 ods. 3 Zákona o rodine. Rozsudok okresného súdu preto zmenil a zmenu vykonal aj v súvislosti so splácaním zameškaného výživného, výšku a zročnosť ktorého súdu prvého stupňa stanovil správne. Rozhodnutie o náhrade trov odvolacieho konania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal včas dovolanie otec maloletého dieťaťa. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a zaviazal ho na platenie výživného v sume 120 eur od 1.11.2009 alebo vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedol, že odvolací súd vychádzal z nesprávneho skutkového stavu veci. Vytýkal odvolaciemu súdu, že za základ rozhodnutia vzal jeho mesačný príjem 1100 eur, čo však predstavuje jeho hrubý mesačný príjem. Vôbec neprihliadol na to, že z čistého príjmu, ktorý

činí 876,35 eur, má náklady spojené s bývaním v sume 350 eur mesačne, náklady na pripojenie internetu a mobilnú telefonickú sieť, ktoré sú nevyhnutné pre riadny výkon práce grafického dizajnéra. Nevzal do úvahy, že po celú dobu spolužitia s matkou dieťaťa sám znášal nájomné a aj celkové náklady na život v Bratislave, keďže matka bola za celú dobu vzťahu zamestnaná len pár mesiacov a že aj po narodení dieťaťa on bol jediným živiteľom rodiny. Namietal, že odvolací súd vychádzal aj pri zisťovaní výdavkov pre dieťa len z tvrdení matky nedoložených žiadnymi relevantnými dôkazmi. Sumu 400 eur mesačne považoval, vzhľadom na vek dieťaťa, za neprimeranú jeho reálnym potrebám. Bol toho názoru, že konanie pred odvolacím súdom trpí vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Matka vo vyjadrení k dovolaniu otca uviedla, že súdy nižšieho stupňa rozhodli vo veci určenia výživného správne. Navrhla preto, aby dovolací súd rozsudok okresného aj krajského súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom. Bez nariadenia dovolacieho pojednávania, keďže jeho nariadenie nepovažoval za potrebné (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie otca treba odmietnuť, pretože nie je prípustné.

V posudzovanej veci dovolanie otca smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o výživnom pre maloleté dieťa.

Podľa § 238 ods. 4 O.s.p. dovolanie nie je prípustné vo veciach upravených zákonom o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov okrem rozsudku o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností, alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva, o zapretí rodičovstva alebo o osvojení.

Vyššie citované zákonné ustanovenie stanovuje neprípustnosť dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu (bez ohľadu na spôsob jeho rozhodnutia) v prípadoch, v ktorých ide o veci upravené Zákonom o rodine, pričom zároveň taxatívnym spôsobom vymenováva okruh vecí (rozsudky), ktoré ako výnimky spod tohto pravidla vylučuje.

V posudzovanom prípade ide nepochybne o vec upravenú Zákonom o rodine a nejedná sa o rozsudok o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv, alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva o zapretí rodičovstva alebo o osvojení. Obe podmienky vylučujúce podanie dovolania sú v danom prípade splnené, z ktorého dôvodu dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu nie je podľa § 238 ods. 4 O.s.p. prípustné.

V ustanovení § 237 O.s.p. sú vymenované vady, ktoré sú dôvodom prípustnosti dovolania smerujúceho proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Dovolací súd, vzhľadom na zákonnú povinnosť vždy na tieto vady konania prihliadnuť, preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk tam uvedených. Nezistil však existenciu žiadneho dôvodu obsiahnutého v jeho taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až g/. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa § 237 O.s.p. prípustné nie je. Napokon dovolateľ vady uvedené v tomto zákonnom ustanovení ani nenamietal.

Pokiaľ dovolateľ namietal, že konanie pred odvolacím súdom je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, treba uviesť, že uvedená námietka nespôsobuje existenciu vady v zmysle § 237 O.s.p. Námietka účastníka konania, ktorou vytýka súdu existenciu tzv. inej vady treba považovať za dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá však sama o sebe prípustnosť dovolania nezakladá. Skutočnosť, že by konanie bolo postihnuté tzv. inou vadou, môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že dovolanie otca smerovalo proti takému rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému prípustné nie je (§ 238 ods. 4 O.s.p.) a keďže neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p.) bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

O trovách dovolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p. v spojení s ustanoveniami § 224 ods. 1 a § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p., lebo ide o konanie o výživnom pre maloleté dieťa, ktoré sa mohlo začať i bez návrhu.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. marca 2012

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová